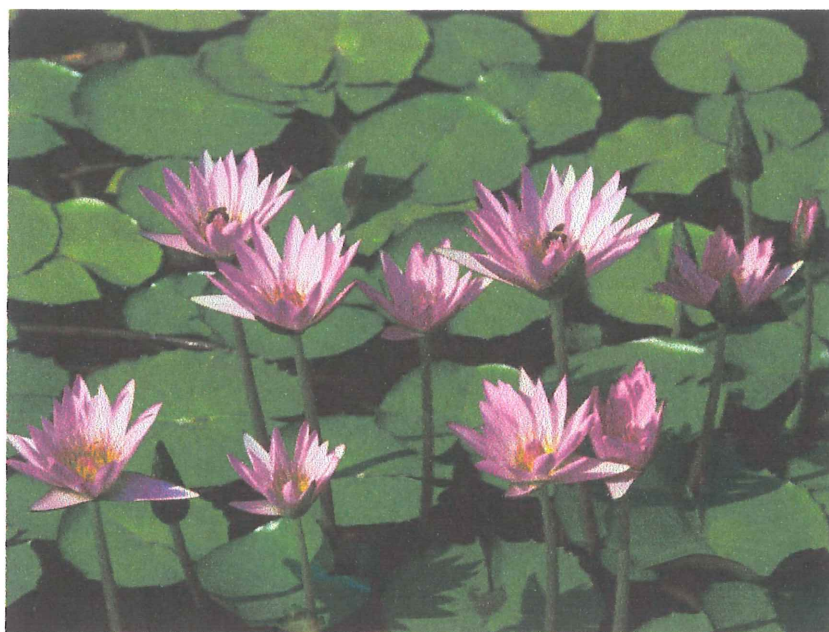

CSALÁDI SZÓ

2005. nyárelő

Németh Katalin és dr Horváth András 2005 június 4-én házasságot kötöttek .

Az esküvői vacsorán elsőnek az örömapa – Niki – mondott beszédet:

Drága gyermekeim, kedves vendégek!

Rövid és rögtönzött pohárköszöntőt mondok. Kb két hét alatt 32 oldalt rögtönöztem össze, helyezkedjétek el kényelmesen. A szakácsnak szóljatok, hogy a frissensültet kicsit majd mikrózni kell.

Kettős minőségben kértem szót, örömapaként és a menyasszony családjának szóvivőjeként. Bocsánat, helyettes szóvivőjeként természetesen de a szóvivő az utolsó pillanatban lemondta, valami gombócokra hivatkozva, amik a torkában keletkeztek. Cserében táncolni fog helyettem, mert nekem meg a lábamban vannak gombócok. /Apropó tánc: az hogy nem fogok táncolni, a hölgyek iránt érzett maximális megbecsülésem kifejezése. Sokkal jobb nekik így./

Szóvivőként megköszönöm nektek, hogy megtiszteltétek a fiatalokat és eljöttetek együtt örülni velük-velünk. Azt javaslom mindnyájatoknak, hogy legyetek lazák és érezzétek jól magatokat. Megértem azokat, akik egészségi állapotuk, vagy halaszthatatlan elfoglaltságuk miatt nincsenek jelen. Így Kati varsányi nagymamáját, Rusovszky Gábort, vagy a dr Lelkes Miklósok sorába készülő legifjabb Lelkes Miklóst.

De megértem pl. ha valakit fárasztanak az Isten háta mögött rendezett vidéki esküvők és nem vállalkoznak ilyen strapára. Megértem azokat is, akik úgy gondolták, hogy elég, ha egy küldöttel képviselik magukat és eltekintenek a személyes jelenléttől. Ami az örömapaságot illeti, mi Zsuzsával nagy ambícióval akarunk megfelelni az örömszülői szerepnek Tapasztalatok híján a vonatkozó szakirodalom tanulmányozása – „Örömapa I-II.” filmek és gondolatban készülünk nehogy a legapróbb örömet is elmulasszuk.

Az öröm egyik forrása nyilván az esküvői készülődés, gondoltuk. Már ha mazohista az ember. Csak felsorolásszerűen az ebben az időszakban elhangzott kulcsmondatok

Az kevés. Az sok lesz. Ne akkor legyen. Nem lesz jó. Jó lesz. Ha őket, akkor őket is. Már kétszáznál tartunk. Randa leszek. Csak kettesben, tanuk nélkül. Mondjuk le.

Sok-sok azonosságot véltem felfedezni Kati kislánykora és a mostani készülődési időszak között. Láttam ismét ülni és járni tanulni, pontosabban járni és ülni tanította a menyasszonyi ruháját. Feleselt. Ügyesen kézimunkázott. Őszinte ember volt, ezért ordított és toporzékolt. Kikészítette az örömszülei idegeit.

Az öröm további forrása – mondogattuk konokul magunknak az ismert szófordulattal élve – végül is nem a lányunkat vitték el, hanem lett még egy fiúnk. Ebben a korban már nem is számítottunk gyermekáldásra és tessék, rögtön egy kész ügyvédet kapunk. Gondolom, más örömszülők is efféle szövegekkel vigasztalják magukat, de azért nehéz a szívem. Mondanám el a kezekkel a lányomtól, ha az esküvőnek nem pont az lenne a lényege, hogy a vőlegény szabad kezet kapjon. Mondjátok, lehet nehéz szívvel örülni?!

Az öröm még további forrásaira várni kell egy-két évet. Már ha az ember tud felhőtlenül örülni annak, hogy egy szempillantás alatt öregembert csinálnak belőle mindenféle apró jövevények. Meg ha az örömanyáknak sikerült volna aláírniuk a majdani unokák elosztásának elveit szabályozó egyezményt. De nem sikerült. Ezért további nehéz egyeztető tárgyalások várhatók. Azt mindenesetre előre bocsátatom, nagy élvezettel fogjuk rontani az unokákat, ugyanis a nevelés nem a nagyszülők dolga. Ez az egyik legfontosabb rendező elv, amit a Lelkes családba benősülésemkor megtanultam.

Hát, nagyjából idáig jutottam a spekulációval, amikor úgy döntöttem, nem érdemes folytatnom, mert a végén kesergő lesz belőle, az meg egy örömapától nagyon hülyén venné ki magát az esküvőn.

Mindenesetre, ha elvétenénk az alkalmat és magunktól nem vesszük észre amikor már felhőtlenül örülhetünk, valaki szólhatna.

Egy alkalmat magunktól is észrevettünk: Most tiszta szívből örülünk a gyermekeink örömének.

Örüljete velünk, emelem poharam a fiatalokra, éljen az ifjú pár!

Nem szeretnék senkit kiemelni, minden jelenlevő egyformán kedves vendég, de van itt egy pasi, aki 92 évesnek adja ki magát és erről papírjai is vannak.

Nagyon örülünk, hogy eljött, éljen Nagypapa!

X X X

KERÜLETI ESKÜVŐ

Polgári esküvő kétféle van: kerületi és vidéki területi. Budapesten csak kerületi, amit esetleg el lehet kerülni /akkor elkerületi/, de legtöbbször nem. A vidéki területre ugyanez vonatkozik. Nálunk utóbbi volt, amit én nem is akartam elkerülni, nehogy az a bájos, kedves, szépséges leányzó elkerüljön-elhidegüljön. Legjobb melegében elintézni a dolgokat!

Húgom leányának, Katinak, valamint vőlegényének, Andrásnak, esküvőjét, tekintettel a kutyadöglesztő melegre, elkerültem volna, de nem mertem, mert András ugyan nem Jelky, de azért egynéhány jel ki-mutatta, hogy ennek az örömszülők nem örülnének. Más kérdés, hogy minek az örömszülőknek egy napra annyi öröm! Nem szép dolog a telhetetlenség!

Előzőleg írtunk nekik /mármint Katinak és Andrásnak/ egy borítékba tett lapot, azaz én írtam volna, amennyiben feleségem helyeselte volna az az eredeti szöveget, melyet én írni akartam, de nem helyeselte, ezért mégiscsak én írtam, de már azt a szöveget, amit nem lehet félreérteni. Vagyishát, hogy sok boldogságot kívánunk. Ezt nem lehet félreérteni, mindenki tudja ugyanis, hogy sztereotip hülyeség, mert egyrészt boldogságból is megárt a túl sok, másrészt az is így nyilatkozik, illemből, aki nem is ezt kívánja. Ám én azért kicsit furfangosabb voltam, hozzáírtam: őszintén, tiszta szívből. Ez már nem érthető félre, mert, aki minket ismer, az tudja, hogy tényleg őszintén, másrészt pedig tiszta a szívünk. Ámbátor, ha valaki piszkos szívből kíván a másiknak boldogságot, az sem annyira megvetendő... Hallottam én már sokkal rosszabbról is...

Az esküvő rendben, de a lakodalom? Ha a sajátunkról előre tudtam volna, hogy milyen vidéki lakodalom vár ránk, inkább a leányszöktetés mellett döntök. Nekem elég lett volna egy tál pörkölt, két szelet kenyér, meg néhány pohár hideg víz, esetleg málnaszörp, no meg, természetesen, feleségem, Gizike! A lakodalmas népnek viszont a mi kínzásunk kellett. Attól fogva elkezdtem nem kedvelni egy bizonyos kis falucskát! Nem csoda, hogy már Robespierre is így kiáltott fel: „Inkább a nyaktiló, mint a falusi lakodalom!” Lehet, persze, hogy ezt nem ő kiáltotta, hanem neki kiáltották, de ez részletkérdés...

Legutóbb Esztergomban voltunk lakodalmon. Szép és jó volt minden, de szépből és jóból is megárt a sok. A józan ész azt diktálja, hogy a jóllakott és elálmosodott embert engedjék haza békében, de hiába diktál a józan ész, se a világ, se a Lakodalomhatalom nem hallgat rá. Illem így, meg illem úgy... Nem azért vagyok író, hogy ne találjak ki valamit: rá akartam venni a két lányunokát, Szilvikét és Fannykát, hogy kezdjék el a nyafogást: „Ál-mo-sak va-a-gyunk, haza a-ka-runk menni!”. Akkor vejem, Gábor, elindul családjával haza, feleségem pedig, szerény személyemmel, a másik autón követi őket, mert különben nem talál vissza Budapestre. Ez lett volna az egyszerű, de nagyszerű! A titokban tartott háromhatalmi folyosógyűlésen Fannyka, bár be is mutattam neki egy nyávogós nyafogási módot, diplomáciai kérésem kereken megtagadta, Szilvike viszont keveselte az érte felajánlott, méltányos összegű pénzkárpótlásdíjat. Végül már arany toronyórát követelt, lánccal! Egy kis nyafogásért... Ez az átkozott kapitalizmus még a kisgyerekeket is elrontja!

Node, most, a horányi esküvőtől, e múltbeli diplomáciai ügyre való hivatkozással, sikerült megszabadulnom. Nem egykönnyen, de mégis! Vejem, Gábor, bár nem országgyűlési képviselő, szintén mentelmi /azaz elnemmentelmi/ jogot szerzett a régi magyar országgyűlések városából, Pozsonyból. Feleségem viszont átpártolt leányomhoz és a három unokához a horányi lakodalomügyben. Ez saját pozícióm annyiban erősítette, hogy Gábor munkaebéd-távozásával kiesett az egyik autó, a másikba pedig én már nem fértem bele. Tömegközlekedési eszközökön és az Apostolok lován jutottam el a házasságkötés

kerületi helyére. Kicsit nagyon túl korán, de érdekes volt megfigyelnem, hogy mint él az önkormányzat tőszomszédságában a politikai békesség: egyik házon a „MARX KÁROLY UTCA”, a mellette levőn viszont a „SASHALMI SÉTÁNY” felirat található, így bárki eldöntheti, hogy éppen hol sétál, ha egyébként ugyanott sétál is /nagy gondolat ez, másutt is követni lehetne!/, továbbá alkalmam volt legalább tizenhatszor megsejmelni a féligelvadult polgáriönkormányzat-park monumentális szentszobrát. A szobor mellett panaszkodó diadalíven kissé meghökkentett a felirat: „HOL VAGY ISTVÁN KIRÁLY? TÉGED MAGYAR KÍVÁN.” Hüm-hüm, biztos ez? Koppány is magyar volt, mégse kívánta őt, meg német páncélostankruhás-vitézeit, akiket István saját honfitársai ellen hívott be az országba. A diadalív másik része méginkább siránkozik: „HOL VAGY MAGYAROK TÜNDÖKLŐ CSILLAGA...ORSZÁGUNK ISTÁPLYA?” Nehéz erre a rendszerváltott rejtélykérdésre felelnünk, hiszen annak a tündöklő csillagnak, szerintem, minden oka megvan a sértődöttségre, s bár az ország ispotályá lett, Ameróka csak látszólag tápja Magyarországnak /ha azokat a hamburgereskirályokat, mekegődonaldkacsás csirkéket, meg más ránkszózottakat annak lehet nevezni/, sokkal inkább Magyarország /is!/, inkább Amerikát táplálja, mármint a mindent felemésztő kamatokkal...

Node, hagyjuk a politikát! Kati gyönyörű volt /bár az én zsánerem a picikét teltebb hölgy/, András pedig olyan daliás, hogy hun vitéznek is elnyargalhatott volna, de, szerencsére, nem nyargalt el. Ilyen pillanatokban egyébként már nem is adnak lovat a férfiember alá. A nemzetiszín szalaggal átkötött hivatalos hölgy is szépen beszélt, intette a már házastársakká letteket a lágyszavúságra, bár, szerintem, a szavak lágyságának vagy kerekperemes ropogtatásának, esetleg magyaros szókimondásának kérdése az adott szituációtól függ. A házasság kereteiről mondott szavait azonban nagyon helyeseltem, igen, nem kell kicserélni a kereteket, remélem, hogy feleségem is felfigyelt erre, és, helyes gondolatátvitellel, lemond az ablakkeretek kicseréltetéséről. Én szeretem az iparosembereket, mivel valódi demokrata vagyok, nem ilyen mostanságféle, de legjobban akkor szeretem őket, ha a mi lakásunktól három kilométerre dolgoznak, - egy másik lakásban! Akkor viszont nagyon!

Az esküvőn híres rokon nagyon bájos és igen csinos leányával találkoztam: Niki húgának, Editnek leányával. Edit Családi Szóban megjelent verseinek, írásainak sok rajongója van, leányom és vejem is szereti ezeket /szemben az én írásaimmal, melyek náluk igen népszerűtlenek!/. Üzenem is Édesanyjának, Editnek: a népszokásokról is szívesen vennék, ha írna, ám őszintén, de kritikusan szemlélje a vidéki embereket, ne csak a szépet írja meg! Úgy, mint ahogy családi emlékeiről is írt! No meg bájos leánya is írhatna erről-arról.

Az új párra Szilvike, Fannyka és Petra szórta a lépcsőn a rózsaleveleket, melyek még az örömszülők lábai előtt is szíromszőnyeget alkottak, homályban hagyván a feleletet arra a kérdésre, hogy ki fogja majd ezt a rózsás rendetlenséget eltakarítani.

Feleségem, leányom, valamint az unokák: Máté, Szilvi, Fanny autóba ültek. Irány, nekik: HORÁNY, nekem: HORKOLÁNY.

Holnap azonban, tudom, másképpen lesz: feleségem HERGELÉNY-be megy. Vagyis felhergeli magát azon, hogy én nem mentem vele Horányba, a lakodalomba, pedig férji kötelességem lett volna hű kutyaként futni az általa vezetett autó után!

Ám én holnap, éppen ezért, hol leszek? A zelkzoltános gyermekkönyv-címbe: ERDŐBEN-BERDŐBEN. Igen, erdőben bújdosom majd, veszteskurucoskodom, ha nem is örökké, de ebédidőig. Ebben a nagyon labancossá lett országban azért ez sem kevés!

Miki Papa

Esküvő

Tegnap volt az unokánk esküvője.
Visszaemlékszem a mi esküvőnkre.
Illetődve álltunk az oltár előtt,
Elkezdjük a régen várt boldog időt.
Mit a múltba vetett az irigy idő
És onnan többé már nem kerül elő.
Nincsen senki aki ott megkeresse.
A reggelt mindig felváltja az este.
Az egyiké a kezdet, a másiké a vég.
Valaki egyszer csak azt mondja, elég.
Az idő nem áll meg, örökké forog,
Kérlelhetetlen, közömbös konok.
Beledobál mindent sorban a múltba,
Nem lehet semmit elkezdeni újra.
Erre most nektek ne legyen gondotok,
Az öreg medve persze hogy morog.
Az övé a múlt, a jövő tiétek.
Előttetek a boldogság, az élet.
Az életeteknek virága legyen,
A beteljesült és boldog szerelem.
Számomra jutott még az a szép öröm,
Hogy ott lehettem az esküvőtökön.
Emlékezhettem a mi esküvőnkre,
Az egyszer volt, elmúlt boldog időkre.

L.M.s.

2005. június. 5.

Családi hír

Nem hittem volna, hogy megérem is én,
Házasságot köt két unokám idén.
Egyikre meghívót megkaptam már is,
A másokra sem kell várni sokáig.
Ha időt kapok rá, talán megvárom,
Új ágak legyenek a családfámon.
Virágosak az elszáradó helyett.
Az egyik ága már letört, leesett.
Ti új és erős ágat növesszetek,
Legyetek nagyon boldogok gyerekek.

L.M.s.

2005.04.

Hol vagy? /Július1./

Már a hatodik éve, hogy halott vagy.
És én még mindig csak kérdezem: Hol vagy?
Hát elment talán a maradék eszem,
Hogy tudom, de mégis mindig kérdezem:
Hol vagy? A csillagokban, vagy az égben,
Vagy a beláthatatlan messzeségben?
Hol van, melyik, amely téged rejteget?
Jaj, hol kutassalak, hol keresselek?
Kérdezem, pedig tudom, fent nincsen ég,
Csak bejárhatatlan űr a messzeség.
Keringő égítetek a csillagok.
Mit is keresne közöttük egy halott?
Tudom, ott vagy, ahol a többi holtak,
Akik nincsenek, csak valaha voltak.
De mint imamalmot a szerzetesek
Forgatják, mert egyebet mit tehetek,
Ismételgetem, mert a szív az makacs,
És számon kéri tőlem mindig csak azt,
Mert a szívnek úgy fáj és olyan nehéz,
Hiába próbál magyarázni az ész.
Nem akarja tudni azt, hogy halott vagy.
Ezért csak újra kérdezem: Hol vagy?

L.M.s.

2005. Július 1.

Hat év

Megáradt a május.
Az eső napról-napra esett...
Anyámra gondoltam.
Őt könnyezi az emlékezet?
Öt éve, hogy elment,
Hogy minket mostohán itt hagyott
Őt siratjuk? Vagy csak
A sok meghitt régi tegnapot?
Elment? Hogy hihetném?
Minden szerdán ott ül közöttünk
Fel nem feshető szavak
Szövedéke várja a jöttünk.
Esték hús homálya,
Ódon padlók bús reccsenése,
Ablakhoz csapódó
Szár az ág az éji szélbe,
Egy megkésett levél,
Megmaradt ruhák, régi tárgyak,
Furcsa, állott szaga
Ritkán használt, bezárt szobáknak
Kerti fák, heverők
Felhő, lepke, szellő, bokor, ág,
Régi utca, sok új ház,
Piros hátú, nyüzsgő bodobács...
Minden kis nesz, illat
Apámnak üzen, mert tőle jel,
Mást már észre sem vesz,
Róla beszél és neki felel...

2005-06-07

Péter

Bodobács

Már tavaszodik. A kertben sétálok.
Egy kövön meglátok egy bodobácsot.
Ez is érzi a tavaszt. Most feléledt,
Örül, hogy végre vége van a télnek.
Előcsalogatta a tavaszi fény.
Első bogár, melyet látok az idén.
Most sütkérezik. Langyos a napsugár.
Együtt köszöntjük kis bodobácsbogár
És néhány lépéssel közelebb megyek.
Úgy látszik megijedt, futásnak eredt
És hirtelenül eltűnt a kő alatt.
Én megsajnáltam a rémült bogarat.
Elgondolkoztam. Ki az, ki ne félne,
Ha egy óriás egyszer mellé lépne,
Hiszen hozzá képest óriás vagyok,
Aki nála sok-sok ezerszer nagyobb.
A kis bodobács mit tud a világról?
A kert sarka neki a messze távol
És az utca vége már a végtelen,
Akár a csillagos ég fent én nekem.
Néhány lépésnyi térrel megelégszik
És ameddig lehet, éldelegél itt,
Ameddig le nem áldozik a napja,
És jön egy falánk rigó és bekapja.
Elég amit talál, nem vágyik többre
És ezt, ahol élhet – nem teszi tönkre.
Uralni nem akarja a világot,
Mint mi, kétlábú nagy bodobácsok.

L.M.s.

2005.03.

Fésű

Valami kellett, kerestem egy dolgot.
Feltúrtam érte egy régi fiókot.
Benne mennyi összegyűlt öreg kacat,
Valamiért a múltból még itt maradt.
Az idő sodrának a hordaléka
És elfelejtve hevernek ott még ma.
Néztem, kezembe vettem egyet-egyed.
Gondolkoztam, ez mire is kellett?
Az egyik, ez mintha fésű volna,
Igen, a haját ezzel tűzte kontyba,
Mert hosszú haja volt, meleg-barna
És most láttam újra egy pillanatra,
Ahogy az ablak előtt ül és a nap
Szórja reá a csillogó aranyat,
Én néztem ajkán azt az édes mosolyt,
Amelyben az élet ígérete volt.
És hirtelen olyan szomorú lettem.
A fésűt a fiókba visszatettem.

L.M.s.

2005.03.

Dúdolás

Nem tudom miért, sokadszor már most,
Visszatér a hajdani Józsefváros.
Alig gondoltam rá, eltelt nyolcvan év.
Miért kíváncsi a kezdetre a vég?
Mert a vég és a kezdet összeérnek,
Józsefvárosban kezdődött egy élet.
Hátsólépcső, hideg lakás, mennyi kép,
Visszanézve nem is volt valami szép.
Sokat belőlük már el is felejtettem,
De anyám éneke cseng a fülemben.
A dalok eltűntek, most visszajönnek.
Észre sem veszem és dúdolom őket.
A régi dalok, akkori slágerek,
Hányszor is hallottam, mint kisgyerek.
És mielőtt elsüllyednének végleg,
Aláfestenek néhány régi képet.
Anyám mosott és a padláson együtt
A ruhát száradni kitergettük.
Vagy lóbálta a vasalót a gangon,
Hogy a faszén benne ki ne aludjon,
Vagy vasalt, vagy főzött ott a konyhában,
Én a hokedlin meg a leckét csináltam.
Megtörténik, lehet, hogy furcsa dolog,
Erre emlékezve, közben dúdolólok.

L.M.s.

2005.04.

Kórházban

A kórház hosszú folyosóját rovom.
Életen, halálon elgondolkozom.
Itt feküdtél te is, ahol én vagyok.
A folyosón járkálok, te már halott.
Itt sétáltunk együtt. Mindketten éltünk.
Beszélgettünk. Még aggódva reméltünk.
Bejöttem hozzád. Te már nem látogatsz.
Ahová mentél, örökre ott maradsz.
Nem tudom mi lesz. Talán haza megyek.
Vagy oda, ahol találkozom veled.
Az élet az nem. A halál az örök.
Még itt vagyok, kétség és remény között.
A kórház hosszú folyosóját rovom,
Életen, halálon elgondolkozom.

Orgona

Most virágoznak az orgonaágak.
Te is örültél tavasszal, ha láttad..
Magamba szívom az édes illatot
És még jobban fáj, hogy egyedül vagyok.
Felém hajol egy lila orgonaág,
Visszaidézi hajadnak illatát.
Virágozzatok csak orgonaágak.
Behunyom a szemem és téged látlak,
Magamhoz szorítom az orgonaágot.

L.M.s.

2005.05.

Bodza

A tavaszi nap ragyog a kertben,
Friss zöld színt érlel a levelekben.
Bodzavirágok nyílnak fehérén,
Mellette a fekete fakérgen
Fürgén apró bodobácsok futnak.
Nézem őket és eszembe jutnak,
Emlékezve régi tavaszokra.
Akkor is így virágzott a bodza,
Bodobácsok ugyanígy futottak,
De valahogy mégis mások voltak.
Régen volt. Nem ők, mi lettünk mások.
A bodzabokor előtt megállok,
Érzem belül a szomorúságot.

Este

Az ablak előtt ülök és nézem,
Amint lassan, szinte észrevétlen
Kis léptekkel jön az alkonyat
És mellettem mint a bűvópatak
Csak elfolydogál a csend és benne
A múlt képeit a habok messze
Sodorják hogy már alig látom,
Túljutnak a távol láthatáron,
Talán többé meg sem találom.

L.M.s.

2005.05.

A szobádban

Egykor a tied volt teljesen a ház,
Nem maradt belőle csak ez a szobád,
Ahonnan nem mozdulsz ki soha többet,
Csak ott várod, hogy tehozzád bejöjjenek.
Ezért ha tehetem, mindig átmegyek,
Itt vagyok. Nézem a falon képedet.
Csendesen és hosszú ideig nézem.
Hát ilyen voltál valamikkor régen?
Most az urna áll itt. Egészen más vagy.
Nem mehetsz el innen, mert nincsen lábad,
Nincsen már kezed, engem nem cirogat,
Nincsen füled sem, nem hallod hangomat.
Nem is láthatsz engem, mert nincsen szemed,
De megőriz híven az emlékezet.
Behunyom a szemem és rád emlékezem
És látlak újra élőn, elevenen,
Olyannak látlak mint valaha voltál,
Nem az urnában vagy fekete por már.
De mi lesz akkor, ha én is por leszek,
És nem tud őrizni az emlékezet?
Ha ott leszünk ahol a többi holtak
És minden üres semmiségbe olvad,
Porunkat a szél hordja szerteszét?
Most kimegyek a szobádból. Elég!

L.M.s.

2005.04.

Kórházban

Itt feküdtél. Megnéztem volt szobádat,
Ahol átadtad magad a halálnak,
Ahol átölelt szelíden a nem lét,
Mások feküdtek ott. Feltört az emlék.
Amikor jajgatva és szirénázva
Hozott a mentő ide a kórházba.
Az autóban még fogtad a kezemet
És szorította szívem a döbbenet
És amikor ide tettek az ágyra,
És amikor rám néztél utoljára
És másnap a telefon már csak ennyi:
Meglátogatni már nem kell bemenni.
Most én fekszem itt. Megnéztem szobádat,
Ahol átadtad magad a halálnak,
Ahol szelíden átölelt a nem lét.
Ki az aki itt erre emlékszik még?

L.M.s.

2005.05.

Neszek

Mikor már sűrűbb a homály idebent
És elfoglalja megszokott helyét a csend,
Megszólalnak furcsa különös hangok,
Amit rossz fülemmel még én is hallok.
Mozdulatlanul ülök és figyelek,
Mit mondhatnak a titokzatos neszek?
Nem a szomszédban történt valami baj?
Onnan szűrődik át esetleg a zaj?
Vagy megreccsentek a régi bútorok?
Előfordulhat, ez sem új dolog.
Megdobban a szívem. Valamit érez.
Talán ő a másik szobában lépked.
Elábrándozom. Ó, ha így is lenne,
Ha csoda történe a mai este!
Azután legyintek. Ábrándozni kár.
Mikor hagyod abba te vén számár.

L.M.s.

2005.05.

Mese

Körülvesznek a virágos kerti fák.
Régi barátaim. Egy bezárt világ.
Mintha valamit súgnának susogva,
Mintha anyám a távolban dalolna.
És már nem itt vagyok, hanem a múltba
Repültem, a konyhánkban vagyok újra,
Ahol anyám főzött, mesélt, vagy dalolt.
A kis világunk akkor a konyha volt.
Anyám volt aki nekem gyakran mesélt,
Apám inkább komoly dolgokról beszélt.
A szavait sokszor szájtátva lestem,
De anyám meséit jobban szerettem.
Mintha hallanám most is ahogy mesél,
Pedig csak az ágak közt futkos a szél.

Lábak

Kisgyerek voltam és négykézláb másztam,
Azután később már két lábra álltam.
Két lábbal futottam, másztam hegyeket,
Ameddig bírták, ameddig lehetett.
Mert a két lábam egyszer csak megkopott,
Harmadik lábamként kaptam egy botot.
Most így járok-kelek, pardon, kocogok.

L.M.s.

2005.04.

Szem

A fiatal szem bámulva néz körül,
Minden újnak, amit csak láthat, örül.
Keresi is, mi az, amit még láthat,
Kutatja rejtett titkát a világnak.
Megismeri, mi a való, a látszat,
Később megelegeli, belefárad.
Mikor feltűnik szeme előtt a köd,
Már többet is lát, mint látott azelőtt.
Elkövetkezik, mikor lehunyja szépen,
Mert minek a szem a sötétben.

Óra

A mutatója mindig körben forog,
Csökönyös, kérlelhetetlenül konok.
Talán hiszi, hogy az időt faragja,
De csak a perceket egymásra rakja,
Így építi a napokat, éveket,
Melyek magukban hordják a végzetet.
Egyszer csak megáll, mert azt mondják elég
És hiába akar tovább járni még.
Csak ember alkotta szegény szerkezet,
Megáll, nem méri tovább a perceket,
De az időnek ez semmit nem jelent,
Magában hordja az örök végtelent.

L.M.s.

2005.05.

Áradozások I.

Ó! Szeretem önt! Szeretem!
Hallja? Bolondulok önért. Bolond vagyok...
Szavakat mondok, ugyanazokat ismételve...
De szeretem önt! Szeretem!...
Szeretem önt, érti most?
Ön nevet? Ostoba arcom van?
De mit tegyek, hogy te teljesen tudd hát,
hogy érezd egészen. Ez olyan üres, mondják!
Keresem, keresem a módját hogyan...
Az nem igaz, hogy a csókok elegek.
Valami fullaszt engem, itt, mint egy zokogás.
Kell megvilágítani, kifejezni, tolmácsolni ezt.
A mondott szó mindent nem érez meg.
Többet vagy kevesebbet élnek a szavak át.
Elemelnem kell a szavakat sorban.
Kell és kell, hogy neked elmondjam...
Kell, kell, hogy tudd te...
Ha tudtam találni költői dolgokat
- felelj nekem – többet mondtam benne
mikor téged, fejecském, így foglak
és százszor és ezerszer de
ismétlem neked, szenvedélyesen mondom csak
Te! Te! Te! Te!

Írta: Paul Géraldy a "Toi et moi" /Te meg én/ kötetből.
Franciából fordította: L.M.s

2004.11.

Erős hang XXVII.

Nem volt igazad! Nem volt igazad! Ismétlem neked!
Nem volt igazad egyáltalán! Te is jól tudod!
Igen ez az: nem akarod használni a fejed!...
Ó eredj – ne sírj! Ezt semmi elintézni most.
Idd a teád. Legyen vége! Két órája itt
folytatjuk a vitát, civakodást.
Idd a teád. Beszéljünk másról... A teádat idd!
Figyelmeztetlek, elmegyek, ha sírsz tovább!...
Mi az amit én mondtam? De mi van veled?
Na jó legyen! Én vagyok itt a hibás! Nagy a vétkem.
Ezt jól tudod!... De ne sírj, Isten nevében!...
De igen, szeretlek! És most töröld meg a szemed...
Mondod? Rosszat tettem neked? Nem értem hozzád most!
Hol tettem rosszat neked? Gyere csókolj meg már
és legyen vége! Itt. Többé nem vagy haragos?
Tehát ne duzzogj! Idd a teád. Gyerünk igyál!
Tégy púdert majd egy kicsit később. Szeretsz?
Ez biztos? Vedd a zsebkendőm. A tied át van ázva.
Mit kíván még tőlem? Krémet egy keveset?
Egy felhőt? Íme asszonyom. Látja:
szép erős hangom van, ha kiengedem mindig!
Nagy szeme megtelt, egészen homályos,
egészen vörös. Akar mosolyogni? Hu, milyen csúnya így itt!
Gyerünk! Csókoljon meg! Így! Vége már most.

Írta: Paul Géraldy /a „Toi et moi” „Te meg én” kötetből./
Franciából fordította: L.M.s.

2004.11.

Finálé XXXII.

Akkor istenhozzád! Nem felejtettél el semmit?... Jól van, eredj.
Nincs többé mit mondanunk egymásnak. Elhagylak téged.
Mehetsz... Azért várj még, várj egy keveset.
Esik az eső. Hogy abbahagyja, várd még meg.

Takard be jól magad. Tudod, hogy kinn
nagyon hideg van. Ez télikabát, mit fel kell vened...
Jól adtam fel? Nincs rád több valamim?
Arcképed, leveleid magadhoz vetted?...

Gyerünk! Nézz meg, mert egymástól elválunk...
De vigyázz! Ne sírjunk! Ez lenne butaság.
Erőlködni kell, na ugye? Újra látnunk
magunkban a szeretőket, akik voltunk. Nahát.

Egymásnak adott mindent a mi két életünk
örökre... és visszavesszük itt most!
És ki-ki külön, a saját nevével, megyünk
újra kezdeni, tévedni, élni máshol... Ó biztos,

mi szenvedünk... . Meglehet közben egy ideig. Meglehet!
jön a feledés, az egyedüli dolog, mely megbocsát nekünk.
És itt lesz nekem és ott lesz neked,
És mi két másik ember közt leszünk.

Te már a múltamba lépsz tehát.
Találkozunk véletlenül az utcát járta.
A messzeségbe nézel. Nem kelsz át.
Tovább mész ismeretlen ruhában.

Azután nem látjuk egymást sok hosszú hónap!

És a barátok híreket adnak rólam.

És én, aki az életem voltál, beszélek rólad

ki erőm és édességem voltál: „Hogy van?”

Nagy szívünk kicsiny dolog volt, semmi más!

Elég bolondok voltunk, mégis az első napok!

Emlékezz, a varázs, a magasztalás?

Szerettük egymást... És íme: szerelmünk ez volt az ott!

Így mi, saját magunk, mikor mondtuk, „szeretlek”.

Istenem! Hát ez az értéke itt!

Igen ez bántó. Hát mégis ennyi ez!

Hát ugyanolyanok vagyunk, mint mások? ... Az eső hogy esik!

Maradj! Ebben az időben nem mehetsz...

Helyezkedj el kényelmesen. Igen, maradj!

Nem tudjuk. Szívünk megváltozott, lehet.

Visszatér a kedves mozdulat.

Lehetséges. Jó lesz. És meglehet

a szép szónak, alapjában, a megszokottnak...

Helyezkedj el! Utánam unalmas lesz neked.

Utánad visszaszerzem magányomat.

Írta: Paul Géraldy / a „Toi et Moi” „Te meg én” kötetből./

Franciából fordította: L.M.s.

2005.04.

Szív éjféltájban /Írta: Wilhelm Harm/

Éjfél van - a házban csendes már minden.
Csak nem akar megnyugodni a szívem;
Dobog, ver, nincs nyugalom, nincs pihenés:
Öreg szív, mi az ami kellene még?

A távoli éveket visszavágyod,
Mik terhet nem hoztak, csak vidámságot?
Rád mosolygott napja a gyermekkornak
És téged anyád szemei óvtak?

Sóvárgod vissza a fényes órákat,
Mikor azt a kék virágot találtad?
Örültél a baráti köteléknek,
Szép asszonyok csókja bájolt el téged?

Vagy gondoltál a dús időre éppen
És alkotóerővel tette készen
Kezeid és lábaid serénykedtek,
Gondolatok hajtottak nemesebbek?

Vagy látod magadat az elmúlásban
Most a keresztek, sírok mellett álltan?
Kik kötődtek hozzád, gondolsz azokra
S életedből eltűntek azóta?

Az öregségnek a terhes súlya nyom?
Erőtlen tagjaid fáradtak nagyon?
Tettekre vágyódsz és hajtanád magad?
És az estének a csendjében maradsz?

Éjfél van - az öreg óra az megáll,
Nem is akar többé tovább menni már.
Öreg szív - vigasztalódj meg: Neked is
Az időd egy napon letelik - -

Fordította: L.M.s

Miért élek !

Az első tüzet nem én gyújtottam
A kereket nem én faragtam
Nem én álmodtam a menhirt.
Az első kőház nem az én művem.

Más gyújtotta fél Artemis templomát
Róma piacán másnak raktak máglyát
Más írta meg a piros törvényt
S más zengte ki korunk csődjét Zürichben
S én

csak

kallódom

mint a törmelék

és zászló, sehol se vagyok !

Az emberiség nélkülem is

volt és lesz !

A tűz..... született mint a népdalok !

S a vacuum csőbe Lee de Torest tette be, a rácsot

Mit tettem én ?

- semmit -

Őseim belevesznek a történelem névtelen tömegeibe

Az idő úgy szív el mint egy hóembert

Mit éltem én még

- s mért dühöngtem csillagok alatt

miért -

Hol van agyamból az emberjövő rezgés ?

Hol van új fegyverem a tér ?

Leroskadok !

Egy vigaszom van :

élek.

Szende Tibor

ORGONAVIRÁGOK

Ó, orgonák, kék álmok vagy fehérek!
Leveletekben tél-keserűséget
őriztek, ám, táguló tavaszfényben
virágfürt, zsongón, szépséges szerényen.

Sok-sok virágfürt, felhőhabos álom,
futó kékség, te egykor-volt világom!
Szomorúak már lelkemben a tájak,
s nem hoz mézcsendet méhzöngés-vasárnap.

Hozott-e egykor? Vagy csupán becsaptam
szellőkezek kínálta pillanatban
magam, míg varázstükör-égmeséket
meséltem balgán kéknek és fehérnek?

A szakadéknak, melybe hull a Szépség,
alján nincs más: rejtelmes félsötét ég,
virágtalan, és nincs-gyümölcsű nyárban
őszsírás, téltől megkínzott varázs van?

Nagy Varázsló! Játsszol kékkel, fehérrel,
kis varázslók szívében piros vérrel,
álmaikkal, - játszol a sok-sok vággyal,
virágnappallal, csillagéjszakával...

Véled: a kis varázsló kisebb Nálad?
Végtelenben minden nagyság parány csak,
minden az Idő, a Végtelen foglya:
nagy csillag is kis hulló csillagocska.

Orgonabokrok, egykor-volt varázslat!
Érzem, amit kék, lila, fehér láttat,
s könnytelen fáj, sajog nyugtalan béke:
messzeségek sóhajtó Messzesége.

Könnytelen fáj, mit elvesztett e táj itt,
s már nem jut el gyönyörű Lázadásig:
önmagáig. Bús való furcsa foglya,
ahol a Szépség végzetét zokogja.

Lelkes Miklós

KÜLÖNÖS ESTÉK

Különösek a megremegő esték,
ha bánat hozzáér a boldogsághoz,
félig sejtésként, s indul égi áram,
csillagszórással világít világot,

újat, amelyet addig meg se láttál,
s ha mások láttak, régen elfeledték
e félelmetes-gyönyörűt, - a tájban,
s a lelkedben fel-, s elcsillogó estét.

Minek tagadjam csüggedt-önmagamnak?
Ha csillagot szór sötétfényű ének,
nem istentől vagy vesztés önmagamtól:
az Érthetetlen Végtelentől félek.

Félek: isten - maga az Érthetetlen,
s nem más a Lélek csak a mozgás álma,
s ha mozgás álmot elvesztőn felébred,
ébredése mindjárt a pusztulása.

Másoktól már, különös Égi Esték,
elhúzódok! Csak önmagamnak égek
énekekkel, - s a Szépségnek, e Nincs-nek,
míg csillagot szór mozgásálmú Lélek.

Nem kell dicséret, nemtetszés, - csak álom,
vágytalan vággyal megkínzott szívemben!
Egy-egy szót olykor csillag megvilágít,
s az Érthetetlen mosolyog - az isten.

Lelkes Miklós

ESTELEDŐ HEGYOLDAL

A csend már félsötétre nézett.
Fénytű-csillagok gyúltak, égtek,
s álommély hegedűhöz hüen
szólt a tücsök fekete fűben.

Folyt, folyt az ösvény, de a lelkem,
megállt, maradt, útra nem lelt.
Benne a múlt, tünődő bánat
emelt fel üres csigaházat.

Fekete fűből tücsök hangja
hullt a szökőkút-pillanatra,
holdra, halottra, hült-fehérré,
el nem ért égre, messzeségre.

A Nincs mosolygott és a látszat
ösvényén folyt idő, varázslat,
félelem, szépség, mind mi rebben
olykor a fény- és árnyszívekben.

Ha tücsök szól, még hallok, látok
könnycseppes múlt-varázsvilágot.
Fénytű-csillagok megsebeznek.
Ezüst tücsökhang pontoz csendet.

Hültfehér hold rádól a hegyre,
hogy az elfolyt ösvényt keresse,
értelme-nincs álmat, s a bánat
vesz fel egy üres csigaházat.

Lelkes Miklós

Balatoni madárhang

Fényvízben madárhangok lassan
hálót húztak lengő magasban.

Vízfényben lent sötétté kéklett
Pereme égszín messzeségnek.

Bohócok: piros-sárga labdák
a nevetésünk továbbadták.

Napból lehullott pici holdak
ezüstlő oltárt varázsoltak,

s abban a csillagzó mesében,
vízfényben s fényvíz messzeségben,

kagylóba elrejtett időben
kis gyöngyös hal volt születőben.

LELKES MIKLÓS

OLYKOR EGY UTCA...

Olykor egy utca jön, szemedbe néz
és fájni kezd a széthulló Egész:
mit ismerősnek hittél - idegen,
s bánat üldögél kopott köveken.

Olykor egy arc hozza volt-ban hagyott
rokon arcát, aki régen halott,
s most szánod őt, kire akkor idő
nem jutott, bár várta a temető.

Olykor egy élet életedre néz,
de este van már, csak legyint a kéz,
s dúdolgatják lemondó dallamok:
halandók mind a halhatatlanok.

Olykor a holdfény árnyra ráhajol,
s egy titok zárja nyílik valahol,
de a Titok bezártan ottmarad,
s szétrebbenek a félbetört szavak.

Olykor egy csillag szépséget ragyog:
öröklétet érő pillanatot,
de földi szívhez el nem ér soha
Csillagistenek égi mosolya.

Lelkes Miklós

Fájó szó

Néha úgy fáj egy-egy elejtett rossz szó,
Olyan szívet tépő, lelket romboló.
Mikor az ember a családjáért az életét adná
S cserébe nem vár, csak szeretet, hálát.

Hisz nem kell hozzá pénz s mégis oly drága,
A figyelemnek, jó szónak mennyi az ára?
- Semmi! De miért olyan nehéz?
Mielőtt a száj kinyílik, miért nem gondolkodik az ész?

Igen, van mikor az ember szellemileg fáradt,
Ez megesik a család bármelyik tagjával.
De miért azon csapódik le, ki a családot összetartja?
A „motoron” mi a kerekeket hajtja?

Ember vagyok én is, elfáradok egyszer.
Későn jön a jó szó, akkor már nem kell!
Nem lesz már szeretet, megértés szívemben,
Elszakadt húrnál már nem szól a hangszer!

Megkopottá, halványává válik a szép gyönyörű múlt,
A vörösben pompázó rózsá színtelenné, sápadttá fakult.
Hiába emelné egyenesbe szárát, emelné nap felé fejét,
Nincs benne erő! Szára meghajlik, feje nap helyett földet ér!

K.I-né. Edit

Unokasarok

„Kicsikéink” egyre nagyobbak, önállóbbak, akaratosabbak és aranyosabbak. Petra és Flóra a két egyforma fehér kis szoknyácskában - különböző színű selyemövvel a derekukon - igazi „hölgyek”, Katika a feje búbján pici varkocsba fogott szösze hajcskájával, huncut szemével igazi baba, Zolika a kardjával és pajzsával igazi „hős”.

Flóra dundi kis ujjacskáival ügyesen és akkurátusan fűzi be a fonalat a nagy fagyöngyökbe, fafigurákba, és mindig örömmel, visongva „segít” megtalálni, ha a nővére elbújik nagypapa elől.

Petra már bátran és öntudatosan szerepel az óvodai ünnepeken. Mindig emlékezetes lesz számunkra, ahogyan az óvoda melletti rézsűn boldogan szaladt lefelé a kocsi irányába nagyapját meglátva, aztán diadalmasan emelte a magasba a kis zacskót, amiben a „táska” volt. A „táska” régi-régi családi emlék is, meg folytonosság is: amikor Péter hazaérkezik, a munkahelyi táskájában kotorászhattak a gyerekek és most kotorászhatnak az unokák, hátha találnak valami kincset, ajándékot, miegymást.

Zolika most kismadárka, aki kiesett a magas fészekből, ahonnan az anya-apa madár elrepült, de visszajönnek majd, ezért a kismadarat fel kell tenni a fészekbe. És szívmengető szeretettel ápolta, itatta, gondozta az apját - sőt még tortát is készített neki -, amikor Zoli szemét a Duna-parton baleset érte.

Katika persze tud hatalmas meggyőződéssel sírni is anya után, ha felébred, és ha az ügyetlen nagymamának semmi nem jut eszébe, akkor abba se hagyja. Ezért muszáj volt - mármint a zokogás elállítása érdekében - a kis papagájt gyorsan tisztába tenni és megetetni, megitatni, mire aztán mosolygóssá váltak Katika kisírt szemei.

Zolika horgászik! Ez az élmény Majkpusztához, egy májusi kiránduláshoz fűződik. Ide a család apraja-nagyja többször elzarándokolt már. Most azonban a tavat megvásárolta hatvan család, így ott idegennek nem teremhet babért - el kellett tehát menni másik tavat keresni. Kiskata a kistraktorral, Zolika a kétkerekű!!! biciklivel komoly túrát tettek befelé az erdőbe, majd elváltunk, és ők legyalogoltak a kis mesebeli tóhoz, ahová mi elvittük az autót. Útközben egy patakon is át kellett kelniük! Nagy kaland volt, Kiskata minden virágot megszagolt, Zolika pedig nagy meggyőződéssel várta a halakat.

Mondta nagypapa, hogy lehet, hogy csak ebihalat találunk, mire Zolika: Nem baj, akkor legalább lesznek békáim!

Lelkes Miklós: ÁLMOK, TÁJAK, EMBEREK /folytatás/

ANTIKVÁRIUM

Két nagy asztalon csodálkoznak a könyvek ezen a 2003-as őszön a Nyugati Pályaudvar melletti metró-aluljáróban. Ennyire leértékeltek bennünket, ennyire koldusbotra jutottunk? „Százforintos egységár” ... Megszégyenítő! - gondolják papirosból készült barátaink /illetve egyikük-másikuk inkább ellenségünk/. Van itt világhíres írók alkotásaitól kezdve a giccsförmedvényig minden. Figyelem a könyveket, de magam is ahogy válogatok. Nem sokat változtam, mosolyodom el, érvek és ellenérvek csatáznak bennem egy-egy könyvnél: megéri-e a meglehetősen csekély összeget, a kétötödeurót?

Kis könyvecskére akadok, Nagy Sándor Megbékélés című novellájára. 1953-ban adta ki a Szépirodalmi Könyvkiadó. Beleolvasok. Sematikus propagandaművecske, stílusa mégis érdekes. Ezt a művet Sztálin-díjjal tüntették ki, ilyenrel a magyar írók közül Nagy Sándoron kívül csak Aczél Tamás dicsekedhetett. Ki emlékszik ma már Nagy Sándor nevére, az íróéra? Ezer errejáró közül talán egyetlenegy sem.

Otthon keresem a nevét lexikonokban, antológiákban, de hamar kiderül: mindenünnen kiciánozták.

Két nap múlva még mindig az antikváriumban találok a könyvecskét, bár nehezen akadok rá, továbbtaszították, egy lépcsőfokkal lejjebb, az asztal alatti „ötvenforintos könyvek” papírdobozába. Megvásárolom.

Később - csodák csodája! - megint Nagy Sándor-könyvre akadok ugyanezen antikvárium elefánt- és egértemetőjében, az 1960-ban megjelent „A szabadulás napja” című elbeszéléskötetre. Megveszem, olvasom, meglepődöm. Legalább olyan irodalmi szinten ír, mint az ilyen-olyan díjakkal kitüntetett, folyton-folyton megbabérkoszorúzott Illés Béla.

Nem könnyű utánaásnom Nagy Sándor Sztálin-díjas író életének, több mint negyven év hallgatása fedi, mégis sikerül. Élete részben magyarázatot ad mellőzésére. A Sztálin-díj dicsőségét két oldalról fogta harapófogóba nála a sors. Az olló egyik szára: 1941-ig volt kubikos, építőmunkás, favágó, summás, a háborúban katona. 1944-ben átállt a szovjet-magyar csapatokhoz, később a Nemzeti Parasztpárt, majd 1948-tól a Magyar Kommunista Párt tagja, 1949 és 1951 között a Szabad Nép munkatársa. Nyilván ez az időszak hozta meg számára a Sztálin-díjat. 1952 és 1955 között a vidéki, de tekintélyes irodalmi folyóirat, a Tiszatáj szerkesztője, majd fővárosi lapoknál újságíró. Mozdult azonban az olló másik szára is: az 1960-as évek elején szembefordult a Magyar Szocialista Munkáspárt /MSZMP/ kínai-albán politikájával. Három év és három hónap börtönbüntetésre ítélték, e „mesebeli hármas számok” után már csak gyári munkásként dolgozhatott Csepelen, sohasem került vissza az irodalomba. Miért? Nos, ha az okok között joggal gondolhatjuk is legjelentősebbnek a politikát, valószínűleg más okok is hozzájárulhattak keserű sorsához, így az írók, irodalmárok irígysége a Sztálin-díj miatt. Egy tárgyilagos irodalomtörténet egyszer talán feltárja Nagy Sándor ollónyírta életének igazságait, tanulságait. E tárgyilagos irodalomtörténet azonban oly messze van még, mint Makó Jeruzsálemtől. Sajnos.

Sőt, ha meggondolom, még sokkal messzebb, mert Makó ma már nincs is olyan messze Jeruzsálemtől. Bizonyos szempontból ez utóbbira is azt mondhatom: sajnos.

VERSTÖREDÉKEK

Az emlékezetben olykor igen tartósan megmarad egy-egy verstöredék, esetleg csak néhány sornyi.Érdemes volna tudományos vizsgálat, elemzés tárgyává tenni: vannak-e ezen töredékeknek olyan jellemzőik, amelyek ezt elősegítik vagy mindez csak a véletlennek köszönhető.

Azt hiszem: vannak ilyen jellemzők, persze, valószínűleg, a töredékeket emlékezetében őrző személy „jellemzői” is fontosak lehetnek, ám minden bizonnyal egy-egy mosolyra készítő csacskaság, jól hangzó patetikusság, kedves, bohóckodó rím, szívből jövő egyszerűség és ezernyi más sajátság elősegítheti, hogy az ember ne felejtse el ezeket, amikor másokat - esetleg sokkal jelentősebb értékűeket - elfelejt.

Van úgy, kissé szégyenemre, hogy a szerző nevét elfelejtem, de a verssort nem.Egy kisváros költőjének versét több mint negyven évvel ezelőtt olvastam a Pest megyei Hírlapban, a szerzőt személyesen ismertem /ugyezen lap írói körében olykor találkoztunk/.”Ez jó benne... - mutatott rá Apám néhány sorra, amikor kikértem véleményét:

„Finom ívét gyermek-lábnyomomnak
őrzi a homok.
Itt születtem, engem ide várnak
vissza, rokonok.”

Rábólintottam - és e pár sor kitörölhetetlenül bennem maradt.Ha a régi lappéldányok után kutatnék valószínűleg ráakadnék a versre is, szerzőjére is, de nem merem megbolygatni a kis lakásunk könyvszekrényének mélyén szundító papíróserdőt.

Apám időnként megemlített egy kezdő költőt, aki inasként dolgozott a nyomdában, ahol ő szakmunkásként.Munka mellett egyetemre járó apám igen szerette és értette az irodalmat, ezért ez a nyomdászinas /akkor még egyúttal költő-inas/ megmutatta neki verseit, véleményét kérte.Apám őrizte két-három versét és időnként felolvasta nekünk.Az egyik gabonarostálásról szólt, a szerző saját magát tekintette pelyvának, amely felszállt és „idegen sárba” került, de a faluba visszatérő erősek, a „nehéz magvak” visszahulltak. A másik versből csak ez a hasonlat maradt meg bennem:

„...ahogy a fű nő
a tovatűnő
nyár elé.”

Ez viszont kitörölhetetlenül.Egyszer apám hallott valami hírt az egykorinyomdászinasról, Csinger Józsefről: állítólag versei jelentek meg Nyugaton, a Látóhatár című folyóiratban. Én mindeddig - 2003-ig - azt hittem, hogy Csinger József 1956-ban hagyta el az országot /”disszidált”/, ám kérdésekre apám elmondta: Csinger József a Honvédelmi Minisztérium lapjában jelentetett meg verseket 1945 előtt, ezért 1945 után szemére hányták, hogy jobboldali lapoknak írt, ezt követően hagyta el az országot, nyilván valamikor 1948 előtt, amikor ez még nehézség nélkül történhetett.

Az interneten megpróbáltam utánanézni milyen tovatűnő nyarak elé nőtt nála a fű az évtizedek során. Az egyik kanadai lapban találtam is egy Csinger József verset /Eső/, megjelent könyve is szerepelt egy reklámban /Emlékvitorla/. Ő lenne az a Csinger József, akivel egykor Apám együtt dolgozott? Esetleg a fia?

Sok más szerző egy-egy verstöredéke is eszembe jut olykor-olykor és ezekkel - sajnos - az is: milyen szájalomra méltó töredék maga az élet, mint sodorja magával ez a lelkeket elkedvetlenítő Özönvíz-idő, a végtelen...

TRIANON

„Trianon...no, ha csak tri lenne benne a non!” - írtam tréfásan egyik aforizmámban. Trianon, mint igazságtalan béke, persze, egyáltalán nem tréfás, hiszen magyar többségű területeket is elszakított Magyarországtól. Azok, akik ebben bűnösök voltak, többségükben - a történelem igazságtalanságaihoz igazodóan - viszont nem büntetést kaptak, hanem jutalmat: pezsgőt, pénzt, szeretőt, kitüntetést, nagyobb hatalmat, több bólogató szolgát. A magyar bűnösök is. Tudom, hogy mennyire népszerűtlen, még ma is, leírni, kimondani az egyszerű igazságot: Trianon nem csupán magyar átok, hanem magyar vétek is. A Trianon miatti kesergők ugyanis elfelejtik, azaz többségükben inkább tudatosan elhallgatják az előzményt: kik és miért nyomták el a Trianon-előtti Magyarországon a kisebbségben levő románokat, szlovákokat. A magyarok, pontosabban a magyaroknak az az uralkodó rétege, amelyiknek haszna volt ebből az elnyomásból. Trianon, más okok mellett, ezen elnyomás egyik következménye is.

Egyébként számomra Trianon - csak példa. A történelemben - és így történelmünkben - sok a hasonló eset. A szavazatokért, pénzért, hatalomért való harcban megengedhetővé, sőt kötelezővé lett a hazudozás, az összefüggéseiből kiragadott és így hamisan alkalmazott-felemlegetett részlet. A Don-kanyarban elesettek is „legújabbkori történelmünk” szerint /amely, persze, hazugság-történelem/ inkább „hősök” voltak és júj, de csúnya dolog úgy emlegetni őket, mint többségükben a háború vágóhídján lemészárolt vagy nyomorékká lett szerencsétlen emberek!

Nem is vállalok semmiféle közösséget ezzel a „legújabbkori” /egyébként ősrégi/ történelemmel, csupán megállapítom: a hazug embert - a közmondás szerint - könnyebb utolérni, mint a sánta kutyát. Az is igaz viszont: a hazug embert százszor veszélyesebb utolérni, mint a sánta kutyát, mert pénzzel, fegyverrel, hatalommal, törvényekkel védi hazugságát, mindezekkel viszont szegény lesántult eb nem rendelkezik.

DUNÁNTÚLI UTAZÁS

2003 október 22-e. Az autóbusz 13 óra 20 perckor indul a budapesti Népligettől és 16 óra körül érkezik Mohácsra. Több mint négy és fél órányi út, meggémberedő végtagokkal. Kellemetlen, de igaza van feleségemnek: régóta nem voltunk az ő szülőfalujában, a Mohács melletti Nagynyárádon.

Az eső kicsit cseperészik, majd eláll. Amit itt a fővárosból látunk, a belvárostól és a hegyektől távol, a szokásos kép: egyszerre érdekes és lehangoló. Omladozó falak közé szorított fák, bokrok, kis számban és igen gyűrötten, az egykor - valamikor régen - itt elterülő természet szálnalmas maradványai. Van ugyan épülő bevásárlóközpont, meg hivalkodó cégérű raktárépület is, de számomra ezek inkább ellenszenvesek.

Budapest után szabadabb térségek következnek, nem mindjárt, csak az össze-vissza zsúfolt „agglomerációs” Érd után, a szántóföldeken már itt-ott kiserkent az őszi vetés zöldje, másutt feketés szín tűnődik rajta valamin, talán az élet múlandóságán és kétes értékén. Nincs nagyobb filozófus az őszi szántóföldnél. Bővizű patak sehol, a kis vízfolyások az autóbusból szennynek látszanak, nemigen vigyázik senki a természetre. Aki megtehetné, sőt kötelessége volna ez, az mással elfoglalt, politikai szájalással, az hoz neki pénzt, hatalmat. A „rendszer váltás” utáni dúsgazdag erdőirtó /és egyúttal Nők Lapja-tulajdonos/ is büntetlenül garázdálkodhatott, amíg egy hozzá hasonló figura nem küldte a másvilágra. Szégyentelen sajtója még akkor is inkább magasztalta.

Egy-egy dombocskára, kis erdő vagy liget, persze, nagyon szép.” Bár csak írni tudnék róla!” - mutat feleségem egy sárga színnel megtelt nyárfaligetere, igen tetszik neki.

Paks számomra elég romantikus, no, nem az atomerőmű, hanem az ártéri erdők miatt. Néhány évtizede itt fedezték fel, hogy mégsem halt ki Magyarországon a nádifarkas, amelyik Arany János Toldijában is szerepel /és valójában nem farkas, hanem sakálfajta/. Eszembe jut Toldi, a nagyerejű legény. Farkaskalandja azonban, vélem, nagy ereje mellett bunkóságára is utal: a nádiban talált kis farkasokat becézgette, simogatta és tudatlanságában nem számolt azzal a nagyon is előre látható következménnyel, hogy hamarosan apjukat-anyjukat agyon kell vernie. Agyon is verte, a nádifarkas-kölykök pedig a harc hevében csizmája alatt végezték, így megszabadultak az árvaságtól. Arra gondolok: jobb volna gumicsizmában az ártéri erdőt járni, mint itt ülni az autóbuszban. Még szerencse, hogy nem kell állnunk a buszban, mint jónéhány utasnak.

A Szekszárd utáni szőlősdombok, présházak igen érdekelnek, nincsenek egymás hegyén-hátán, inkább félig-meddig magányosak. Jó volna egy fűthető présház melegében tűnődni időnként az őszön, életünk őszén. Nyáron még kellemesebb lehet itt. Vagy szüretkor. Ha verset írnék e tájról, biztosan szerepelne benne a szőlőszem édességét kóstolmány darázs. No, igen, dolgozni /mármint fizikai munkát végezni/ viszont nem szeretek, még feleségem telkén sem vagyok hajlandó például kapálgatni. A szőlőhöz viszont - mint a Mátyás királyról szóló egyik anekdóta is fennen hirdeti - hozzátartozik a szorgos, fáradtságos munka. E munkagondolat okán elmegy kedvem a szőlősdomboktól, hiszen még azt is nehezen viselem el, ha jelenlétemben kapálnak. Nem mintha feleségem sokat kapált volna életében, de vidéki kislány korában valamennyit bizonyosan.

Mohács előtt megint szőlősdombok, présházak, többségük szebb, mint a Szekszárd körüli, egyik-másik hivalkodó tornyaival szinte várkastélynak is beillene. Lefogadom, hogy ez utóbbiakban sem kapálgatásra hajlamos úriemberek iszogatják a bort vagy feketekávé.

Mohács jellegzetesen kisvárosi nagyváros, úgy érzem magam, mintha Budapest külső kerületeiben járnék: kertes házikók, régiek, felújítottak, újak, emeletes panelházak, a kötelező díszter, nagy temető... Sógornőm kijött elénk az autóbuszhoz, az ő kocsiján megyünk tovább Nagynyárára. Biztosan sok szép nagy nyár volt itt és azt is

tudom mit ad az ittélőknek: bort, bánatot, olykor a szerzés örömét vagy legalábbis megelégedettségét viszályokkal, egészséget, persze, nem... Nekem a nagy nyár helyett némi őszi tünődést ad: miért tiporják itt is egyre többen sárba a házasság szentségét „eggyüttélésekkel” most, amikor az állam az egyház hóna alá nyúlt, szemben azon átkosnak kikiáltott időszakkal, amikor az állam az egyházra legalábbis kicsit morcosan nézett, viszont azidőtájt a házasságkötés elmulasztása számított volna szentségtörésnek... Érdekes paradox!

Dunántúli utazás... hazafelémenetben fel-felvillannak újra a sárga, barna, fekete színek, a sorsukba belenyugodott házak. A középületeken még kint egykedvűsködnek a piros-fehér-zöld zászlók, ezúttal mint a meg nem értett és megérteni nem is akart október huszonharmadika kötelesség-ünneplői. Az általában vehemens, de ezúttal inkább csak a köpenyük alá rejtett tör élet ki-kivillantó, szónokok már odahaza pihenik ki nemzetfájdalmukat és nemzetfáradozásaikat. Profitábilis fájdalom, profitábilis fáradozások - mármint számukra. Tünődik föld, víz, ég - és talán elvétve egy-egy gondolkozó ember is. Nem kell profétának lenni ahhoz, hogy az épeszű belássa: hazugságokon nem lehet becsületes országot teremteni. Utazunk tovább a végtelenbe, értelmetlenségből értelmetlenségbe.

/FOLYTATOM/

Lelkes Miklós: TŰNŐDŐ KIS MESÉK /2/

A TOJÁSOK ÉS A RÉZMOZSÁR

- Vigyázz ránk! Csak óvatosan! Törekenyek vagyunk! - kiáltották a tojások.

A gazdasszony elmosolyodott és nagy gonddal-kímélettel szedte, emelte be őket kötényébe. A rézmozsár ezt meglátta a konyhaablakból, megirigyelte, és később, amikor a gazdasszony mákot akart törni benne, parancsolón csendült fel érhangja:

- Óvatosan! Törekeny vagyok! Vigyázz!

A gazdasszony elnevette magát:

- Rád is vigyázok, veled is törődöm, rézmatyikám, de, szerencsére, te azért nem vagy olyan törekeny, mint a tojások, különben nem sok hasznod venném!

A falon, rozsdásodó szögön, tarisznya lógott. Gazdájára gondolt, aki már sohasem fogja vállára akasztani, mert bármi sokat kibír ugyan olykor, azért igencsak törekeny lehet az emberi élet is.

Igen, a tarisznya erre gondolt, de jó lenne, ha néha mások is gondolnának rá, - még idejében.

A KULCS

A kulcs a kertkapuhoz való volt. Egyszer Miska, a szeleburdi kisunoka, beleejtette a bokorba és otthagya. Ördög lesett, eső esett, a kulcsot rozsdá kósztolgatta. A kertkaput - kulcs híján - bezárni nem tudták, csak becsukni.

Megsértődött a kulcs: itt nincs szükség rá? Nekivágott a világnak. Azt hitte: ő olyan ügyes-okos, hogy minden zárba beleillik.

Ez - nemsokára - tévedésnek bizonyult. Lakott volna hatalmas lakatnál, de annak szívébe-zárjába nem ő illett, illeszkedett volna palotaajtó zárjába, de kizárt dolognak látszott, hogy befogadja: már jókora, tekinélyét féltő acélkulcs gögösködött benne. Végül azonban ráakadt egy hórihorgas ember, aki úgy vélte: az ő kertkapujához éppen ilyen kulcs hiányzik. Igaza lett.

Az a kert olyan hatalmas volt, hogy az Óriások Parkjának is beillett volna! A magasranőtt embernek pedig nemcsak volt mit aprítani a tejbe, hanem annál százszor többje is. A kulcsot kifényesítette, a kertkapu zárját beolajozta. Így kulcsunk jólétbe került, mert minden kulcs imádja a rozsdától óvó olajat, mondogatta is: "Mikor ott a bú és baj, lehet, jön már jó olaj!" A kulcs inkább csak díszítette a kertkaput, melyet a létramagas ember sohasem zárt be. Innen is, onnan is egész nap jöttek hozzá a gyermekek, sokszor szüleikkel. Labdázta, bújócskázta a hatalmas kertben. A kert gazdája is gyakran közjük állt vagy a szülőkkel beszélgetett. Időnként játékokat ajándékozott a kertbe ellátogató gyermekeknek vagy pompás uzsonnával vendégelte meg őket. Ezen talán kicsit csodálkozni lehet, de hát nem minden gazdag ember ellenszenves fősvény, mint ahogy a szegények sem kivétel nélkül jóságosan angyalalkúek. A kertajtót ugyan nem zárta be senki, a gyerekek mégis nagy tiszteletben tartották a kulcsot és maguk között Titokzatos Varázskulcsnak vagy - inkább a kislányok - Tündéerkertörnek nevezték. A kulcs tehát így végül jól érezte magát, kivéve azokat a pillanatokat, amikor

eszébe jutott a régi kert múltbéli kapujával, az a csintalan, mégis szeretetreméltó Miska gyerek, a túlbuzgón ugatós Bodri, meg Márton, az a fölényesen hangoskodó kakas...Ilyenkor furcsa, nyugtalanító, szomorú érzés fogta el és nem akarta elengedni.Ő maga sem tudta mi ez valójában és miért van.A közeli magas fán fészkelő sárgarigó ilyenkor megsajnálta és feldobta a kék magasba hangüvegtölcséres füttyszavát, az áttetsző, megválaszolatlan kérdést: ki láthat bele igazán házak, kertek lélekmélyébe, a sokszor látszólagos egyszerűségükben is nagyon bonyolult, rejtélyes életekbe?

NAGYAPÓ

A három unoka közül Máté már dedósnak érezte a lányok apró csínyjeit, de utóbbiak, Szilvike és Fannyka, lelkesen kiabálták:

“Szemüveges a nagyapó,
nadrágja fakó!”

Az időnként “üknagypapának” csúfolt nagyapó /akit így öregítettek, hiszen még dédi sem volt/ a gúnyos kis versikét belül örömmel fogadta, kívül viszont mérgelődést, bosszankodást színlelt.A leányunokák ugyanis e színlelt mérgelődésének nagyon örültek és ahogy akarta játékkukat elrontani! A lányok által költött csúfolódó versike egyébként inkább kedves hangú heccelődés, ugratás volt.

Ámbátor - füzte tovább gondolatait nagypapájuk - abban van egy csipetnyi szomorúság, hogy az ember szemüvegviselésre szorul.Az is igaz viszont, hogy más látni és meglátni.Most sokkal több minden meglát, mint szemüveg nélküli fiatalságában-középkorúságában.Az ember ugyanis nem csupán szemével lát, hanem eszével és szívével is...csak, sajnos, a bajokat is meglátja, ami még nem volna olyan nagy baj, de ezek egyrészen nem tud segíteni.A legszomorúbb és legnyugtalanítóbb érzés érzés pedig a tehetetlenség érzése.Ördög sem tudja eldönteni mi jobb: meglátni a bajokat, gondokat, visszasságokat vagy minnél kevésbé észrevenni ezeket.Talán egyszer az előbbi, máskor az utóbbi...

A SZÓRAKOZOTT

Egy gondolkodásra túlon túl hajlamos ember - lehetett volna eszével a nagyvilágot járó bölcselő, de ezúttal költő - úgy elmerengett a vonaton, hogy csak utólag vette észre: elfelejtett leszállni azon az állomáson ahol akart.Először pánikba esett, bosszankodott, de azután így szólt önmagához:

- Csitt, csibe, csak csigavér! A feledékenységem okozta kellemetlenséget is hasznomra fordítom! Talán a Sors rendelte úgy, hogy másutt szálljak le, új tájakat ismerjek meg, esetleg embereket is, és írjak róluk.Ami ma bosszúság vagy, holnap kincsláttató vagy!
A költő nagyon fellelkesedett saját ötletén és olyan élegetett lett önmagával, hogy dicsekedőn a szemben ülő utasnak is elmesélte a dolgot.Útitársa, az élet által kissé megcibált ember volt, de azért mosollyal elegyítette némileg kesernyés megjegyzését:

- Jó, jó, elismerem uraságod nincs ötlet híján, méltányolom is, de hasonló dolgok nem mindig alakulnak ilyen szépségesen. Volt már úgy, hogy az emberiség más eszmeállomáson akart ugyan leszállni, de elkésett vele - és a vonat elvitte valamelyik földi pokolba! A szórakozott költőnek ez a mérsékelt elismerés nem nagyon tetszett. Útitársa lehet, hogy kitűnően ismerte a történelmet és az életet, ám a költőket aligha.

CSIRKÉK

Tágas ketrecben nyolc csirke lakott: hét a szokásosan tollas volt, a nyolcadik azonban más fajta, kopasznyakú. Őt a többiek állandóan csipkedték, bántották, bosszantották.

Egy arrafelé vetődő varázsló mindezt megfigyelte és így szólt a kegyetlen teljesentollasokhoz:

- Miért csipkeditek kopasznyakú társatok?
- ...mert kopasznyakú! - válaszolták azok kórusban, megvetően.
- No és ha ő lenne tollasnyakú és ti kopasznyakúak?! - kérdezte a varázsló.

A hét csirke a kérdésen igen felháborodott. Sértődötten kiabálták csirkehangon:

- Ostoba kérdés! Mi nem lehetünk kopasznyakúak, mert nemes tollasnyakúaknak születtünk!

A varázsló csak a kisujját mozdította meg és máris csoda történt. A kopasznyakú csirke nyakán tollak nőttek ki, az addig tollas nyakak viszont lecsupaszodtak.

E változás eleinte rémült össze-vissza futkosást eredményezett a ketrecben, de az újonnan kopasznyakúak hamarosan összedugták a fejüket, majd némi értekezés után elkezdték csipkedni a nemrég betollasodott nyakút.

A varázsló a fejét csóválta:

- Ej, ti csirkék, csirkék! Ugyanolyan tyúkeszűek vagytok, mint egyes emberek!

Lellkes Miklós: FÉLIG-TRÉFÁS ÉLETBÖLCSESSÉGEK /1/

ÉLETTAPASZTALAT: az a felesleges tudás, ami a tapasztalónál már elkésett, a fiatalnak pedig túl korai, így utóbbi nem hiszi el, hogy igaz.

HIT az, amiről az emberek elhitetik magukkal, hogy igaz, és habár rögvest sejtik: nem igaz, később már túl lusták és gyávák bevallani a valót.

HITETLENSÉG az, amikor az emberek elhitetik magukkal, hogy a számukra kedvezőtlen dolog nem igaz, habár rögvest sejtik, hogy igaz, ámde érdekből és lustaságból kirtartanak a „nem igaz” mellett, míg végül a dolog - részben a makacs hitetlenkedés miatt is - valóban elveszti eredeti igazságtartalmát, és akkor a hitetlenkedő így kiált fel: „Nem megmondtam?!”

EREDMÉNY az, amiről később kiderül, hogy nem is eredmény, vagy semmiképpen sem akkora, mint azt az eredményt elérő kezdetben, boldogbalgán hitte.

KUDARC az, amelyről később kiderül, hogy valójában nem is kudarc, vagy, ha az is, korántsem akkora, mint a kudarcot elszenvedő eleinte hitte.

FELESÉG az, aki férjének eleinte jobbik felét mutatja, később viszont inkább a másikat, de jó feleségnél kiderül, hogy az a másik fele sem annyira rossz.

HŰTLENSÉG, ha házastársi, az, amelyről később kiderül: a hűség jobb lett volna.

HŰSÉG, ha házastársi, az, amelyről sohasem derül ki: más jobb lett volna, - avagy mégsem?

NŐI KARRIER nem más, mint nőiségét elvesztett nő sportkerékpárja, mely utóbbi láttán párja előbb-utóbb másfelé kerekedik el, és a nőből a férfiakat gyűlölő, magányos biciklista lesz.

TAPASZTALATLANSÁG az a szűzies állapot, amelyhez jó, ha birtokosa elegendő testi-lelki sebtapasszal rendelkezik.

PÁLFORDULÁS Hungaryban, ahol oly gyakran íródnak köpönyegforgatókönyvek, hogy egy érdekből végrehajtott 180 fokos nézetfordulat már nem is érdekesség, kicsit mást jelent, nevezetesen azt, amikor Péter Pálhoz fordul, ekképpen: - Édesöcsém, helyezd már el azt az átoklуста fiamat Főhivatalodnál és neveztesd ki főtisztviselőnek, tudod, áll rá a mondás,

miszerint „nagy paraszt, csak földje nincs”, de, ugye, segítségeddel földbirtokot is szerezhetsz?! Tedd már meg nekem ezt a kis szívességet, mit számít ebben az országban, ott a magasban, ha egy naplopóval több kap kalácsot!”

BÖLCSELŐ az, aki az embereket a nemes gondolkodás és erkölcsös tettek szükségességére figyelmezteti egy olyan világban, ahol a körülmények éppen mindezek ellenkezőjének kedveznek, így bölcs tanítása dícsérendőnek és egyúttal füles számárságnak ítélandó.

ÉLET az, amit Kismagyarországon az átlagember tisztességesen még elképzelni sem tud, amit pedig él, - az valójában nem élet!

SZÜLETÉS az az esemény, amelynél az Állam egyik szeme sír, a másik nevet: a világrajött rögvest növeli az Állam kiadásait, sőt, később óvoda, iskola is kellhet a kis elvetemültnek, ezzel szemben, lehet, hogy közrabszolgává lesz, és akkor az Állam adóhivatali kezével lenyúzhatja róla még a hetedik bőrt is.

HALÁL: nem más, mint statisztikai számadat, amelyik, akár a születés, munkát ad a kishivatalnokoknak, csak amíg utóbbi beírásost, ez kiírásost. Az Állam, ha illeték formájában örököl a megszűnt számadat után, - boldog, ha nem örököl, akkor is boldog: nem kell számára nyugdíjat és szociális segélyt fizetnie, ám azért a kötelező részvétillemből az Állam is kiveszi képmutató részét.

MA az a nap, amelyiken belátjuk, hogy ma már nem érdemes csinálnunk semmit sem, mert a semmi nélkülünk is létrejött.

TEGNAP az a nap, amelyről már elfelejtettük azon ígéreteinket, melyek betartásához nem fűződik semmi érdekünk.

HOLNAP az a nap, amelyről a mában eltervezzük, hogy mennyi értelmes és hasznos dolgot fogunk csinálni majd, habár halványan, tudat alatt, sejtjük: egy fenét lesz így!

VÉGTELEN az a megmérhetetlen mértékegység, amelyet véges aggyal megérteni nem lehet, de, ha az agy filozófusé, akkor a végtelenségig el lehet róla filozofálni.

HALHATATLANSÁG az az mámorító érzés, melyet a magát nagy embernek képzelő emberke érez, ha életművecskéjére gondol, mivel hallatlan ostobasága miatt fel sem tudja fogni: ha már nem erőszakoskodik itt a mában, akkor holnapra mindenki elfelejti.

Lelkes Miklós: FÉLIG-TRÉFÁS ÉLETBÖLCSESSÉGEK /2/

PÉNZTELENSÉG az az állapot, amely sok gondot okoz ugyan, de megóv a pazarlástól, valamint megtanít a takarékosagra.

PÉNZESSÉG az az állapot, amely sok gondtól megóv ugyan, de pazarlásra, vagy legalábbis meggondolatlan kiadásokra csábíthat, továbbá odacsalja a hamis érdekbarátokat, mint a fény az éjjeli lepkéket, de előbbieket nappal is.

ROMANTIKA az az érzelmvilág, amelyik, ha valakinek pénze van, sokba kerül, ha nincs pénze, akkor nem kerül semmibe, de akkor sokat veszít is eredeti romantikájából.

REALIZMUS az a józan világlátás, amellyel a realista nézi a világot, - kivéve saját magát.

TÜKÖR az a használati tárgy, amelyben, ha belenézünk, továbbra sem önmagunkat látjuk, hanem énünk erősen idealizált alakját.

PESSZIMIZMUS az a borúlátó jövendővárás, amelynél a pesszimista rosszra számít, mégis meglepődik: sokkal rosszabb jön, mint amire számított.

OPTIMISTA az az erőszakos egyén, aki, bár tudja, hogy nem fog jól hozni a jövő, csakazértis derülátó, és ezzel a derülátásával másokat megtéveszt.

SZELLEMESSÉG a csacskán bátor élcélődő íjászok tulajdonsága, amelynél minden célbatalált nyílvessző-mondás sokba kerül - az éles ésszel megvert íjásznak.

SZELLEMTELENSÉG az a hasznos állapot, amelynél a közbutaságot meg nem haladó szinten együgyü egyén vígan, nyugodtan aludhat: saját szellemes gondolatai nincsenek, és nem kísértik őt meg a Nagy Szellemek gondolatai, még álmában sem!

CSALÁD az, amelyik az íróembert írás közben zavarja, idegesíti, - olykor nemírás közben is.

MACSKAZENE az, amelyik egykor, tavaszidőtájt, a háztetőkön jajgató cicamicázott, de már régóta leköltözött a stadionokba, koncerttermekbe, és bár ott ugyanazt teszi, viszont évszakoktól függetlenül.

KÉPVISELŐ, főleg, ha Hungarian, rendszerint az, akinek - elnevezését túlteljesítőn - túl sok mindenhez van képe, és az erre vonatkozó kritika egyik fülén be, másik fülén ki, mely utóbbi tulajdonságát talán nem annyira apjától, mint inkább pártjától örökölte. Hja, nem esik messze képviselőalma pártfájától, hamis zengésű hárfájától!

POLITIKUSIFJONC az a kis képviselőtaknyos, aki mindenki másnál jobban, határozottabban tudja, hogy mi volt abban a múltban, amikor ő még ugyan embrió formájában sem létezett, és amely időszokról nem is olvasott semmit, ámde felismerte: a leghatározottabb, legsikeresebb ítélvélemény legszilárdabb alapja nem lehet más, mint a törtető tudatlanság.

KIRÁLYI CSALÁD, főleg, ha ánglius, az, amelyiknek feje koronát visel és tagjai erkölcsileg erősen kifogásolható mindennapi zajlóéletükkel eltartják, gazdagítják a bulvárlapokat,

Unokasarok

„Kicsikéink” egyre nagyobbak, önállóbbak, akaratosabbak és aranyosabbak. Petra és Flóra a két egyforma fehér kis szoknyácskában - különböző színű selyemösvvel a derekukon - igazi „hölgyek”, Katika a feje búbján pici varkocsba fogott szösze hajacskájával, huncut szemével igazi baba, Zolika a kardjával és pajzsával igazi „hős”.

Flóra dundi kis ujjacskáival ügyesen és akkurátusan fűzi be a fonalat a nagy fagyöngyökbe, fafigurákba, és mindig örömmel, visongva „segít” megtalálni, ha a nővére elbújik nagypapa előtt.

Petra már bátran és öntudatosan szerepel az óvodai ünnepeken. Mindig emlékezetes lesz számunkra, ahogyan az óvoda melletti rézsún boldogan szaladt lefelé a kocsi irányába nagyapját meglátva, aztán diadalmasan emelte a magasba a kis zacskót, amiben a „táska” volt. A „táska” régi-régi családi emlék is, meg folytonosság is: amikor Péter hazaérkezik, a munkahelyi táskájában kotorászhattak a gyerekek és most kotorászhatnak az unokák, hátha találnak valami kincset, ajándékot, miegymást.

Zolika most kismadárka, aki kiesett a magas fészekből, ahonnan az anya-apa madár elrepült, de visszajönnek majd, ezért a kismadarat fel kell tenni a fészekbe. És szívmengető szeretettel ápolta, itatta, gondozta az apját - sőt még tortát is készített neki -, amikor Zoli szemét a Duna-parton baleset érte.

Katika persze tud hatalmas meggyőződéssel sírni is anya után, ha felébred, és ha az ügyetlen nagymamának semmi nem jut eszébe, akkor abba se hagyja. Ezért muszáj volt - mármint a zokogás elállítása érdekében - a kis papagájt gyorsan tisztába tenni és megetetni, megitatni, mire aztán mosolygóssá váltak Katika kisírt szemei.

Zolika horgászik! Ez az élmény Majkpusztához, egy májusi kiránduláshoz fűződik. Ide a család apraja-nagyja többször elzarándokolt már. Most azonban a tavat megvásárolta hatvan család, így ott idegennek nem teremhet babért - el kellett tehát menni másik tavat keresni. Kiskata a kistraktorral, Zolika a kétkerekű!!! biciklivel komoly túrát tettek befelé az erdőbe, majd elváltunk, és ők legyalogoltak a kis mesebeli tóhoz, ahová mi elvittük az autót. Útközben egy patakon is át kellett kelniük! Nagy kaland volt, Kiskata minden virágot megszagolt, Zolika pedig nagy meggyőződéssel várta a halakat.

Mondta nagypapa, hogy lehet, hogy csak ebihalat találunk, mire Zolika: Nem baj, akkor legalább lesznek békáim!

2005. május

G O N D O L A T O K , A F O R I Z M Á K

Az ősz gyümölcsseit nem csak önmagának, hanem az őt megelőző évszakoknak is köszönheti. Ebből az évek, évtizedek, évszázadok, évezredek is tanulhatnának!

Az Adóhivatal - néhány látványos kivétel-példa ellenére - sokkal buzgóbban kotorászik a sovány zsebekben, mint a telt pénztárcától duzzadó kövérekben.

Minnél nagyobb az átvitt értelemben vett cirkusz, annál több az ezen szórakozó néző. Ez nem csupán a reflektorfénybe került cirkuszosokra vett sötét árnyékot, hanem nézőközönségükre is!

Harciasan magyarkodó magyar a magyarság érdekeit látszólag a szívéen viseli, de a valóságban csak saját zsebére gondol.

Van, aki pénzből, van, aki hatalomból, mások mindennapi megfeszített munkából, ismét mások tudós könyvekből építenek maguknak menedéket az Élet elöl. Ám előle csak egyetlen biztos menedék van - a Halál.

Jó volna, ha egyszer az emberek egymás mellett élnék le az Életet és nem egymás ellenében!

Valamikor a gazda "madárlátott kenyeret" vitt haza a gyerekeknek. Én - nemrég - "jómadár-drágítottat"...

Két hazája volt, - de mindkettőt eladta, most a harmadikat árulja. Közönséges vásári élet...

Amit örök őriznek, az ritkán lehet örök...

Hízalgő macska, de relatíve becsületes. Ugyanannyi haszonért mindig ugyanannyi hízelgést ad.

A csaló, ha rajtakapják, mindig a mérleget hibáztatja. Még akkor is, ha a dologban nem is szerepelt mérleg.

Végül rendszerint a könnyű élet a legnehezebb, hacsak nem sikerül időben elhagyni valahol, mint felesleges koloncot, a lelkiismeretet.

Háború után sokáig keserű a béke. Még a győztesnek is...

A 2002. évi hazai képviselőválasztások tömör jellemzése: felhergelésből túlterhelés.

Nos, a memóriajátékoknál meglepett a népesség gyenge teljesítménye. Nem hittem volna, hogy népesség és képesség így eltérhet egymástól!

A keselyű is csak addig örül a pusztulásnak, amíg karmainak-csőrének akad elég holttest.

Idős szem szebbnek látja a múltbeli fényeket és ijesztőbbeknek a jelen árnyait.

Lelkes Miklós

H U M O R

Két barát találkozik. Az egyik panaszkodik. Képzeld, egy nyomorúságos kis szobában lakok albérletben, fizetek érte harmincezer forintot és még csak nőt sem vihetek fel. Én pontosan így vagyok, feleli a másik. – Hogyan, hát neked tudomásom szerint szép kétszobás öröklakásod van? Az lehet, de a feleségem nem engedi meg.

Sikerült végre az autóvezetési vizsgád? – Kérdi egy nő a barátnőjétől. Sikerült végre – feleli a másik. Akkor miért nem látlak vezetni soha? - Nézd, nyolcszor megbuktattak, rengeteg pénzbe került, és nem akarom veszélyeztetni a jogosítványomat.

Huszonöt évig mi voltunk a legboldogabb emberek a feleségemmel a földön mondja a barátjának egy férfi. Miért, mi történt azután? – Megismerkedtünk és összeházasodtunk.

Egy szép nő leszólít egy férfit az utcán. - Van ideje most, hogy feljöjjön hozzám? Felmennek, a nő megkéri a férfit, vetkőzzön le, majd mindjárt jön. A férfi levetkőzik és felajzottan vár. Egy idő múlva feltáruul az ajtó, bejön a nő kézen fogva egy kisgyerekekkel. - Most nézd meg Zsoltika, ha nem eszed meg a főzeléket, te is ilyen göthös, nyiszlett leszel mint ez a bácsi.

A gyóntatószékben egy nő megkérdezi: Atyám, bűn az, hogy gyakran nézem magam a tükörben és a szépségemben gyönyörködöm? – Nem, feleli a gyóntató, nem bűn, hanem tévedés.

Egy anya sétál a kis fiával. Átmennek egy hídon, valamiért oda adja a táskáját a gyereknek, fogja meg. Egy kis idő múlva a gyerek megkérdi: Mondd mama elveszett dolog az, amiről tudjuk hol van? – Dehogyan feleli az anyja. – Akkor jó, mert a táska a vízbe esett.